

РЕШЕНИЕ

№ 716

гр. София, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 16.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10295** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 167, ал. 2, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от М. С. В. чрез адвокат К. К. срещу принудителна административна мярка - принудително преместване на пътно превозно средство, представляващо лек автомобил „Нисан“, рег. [рег.номер на МПС] , извършено на 12.10.2023г. в 12.30 часа, на [улица], в [населено място], приложена по разпореждане на Н. П. Г. – служител на Столичен инспекторат към СО от М. С. /шофьор/ и Р. Б. /оператор/ в „Център за градска мобилност“ – ЕАД – [населено място]. В жалбата са наведени доводи за неправилност и незаконосъобразност на така наложената ПАМ. Навеждат се съображения, че ПАМ е издадена от орган, при липса на необходимата компетентност за това. Развиват се подробни съображения, обуславящи липсата на материалните предпоставки за налагане на процесната ПАМ. Моли се за нейната отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. К., като поддържат жалбата по изложените в нея съображения. Молят да постановяване на решение, с което да се отмени приложената ПАМ, като неправилна и незаконосъобразна. Претендира присъждане на съдебни разноски.

Ответникът – Н. П. Г. – служител в Столичен инспекторат към СО, не се явява и не се представлява.

Ответникът – М. С. – „шофьор“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД, [населено

място], не се явява и не се представлява.

Ответникът – Р. Б. – „оператор“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД, [населено място], не се явява и не се представлява.

Постъпило е становище от процесуалния представител на „ЦГМ“ ЕАД, [населено място], адв. Г., с което оспорва жалбата, като излага съображения по същество. Претендира разноски.

Постъпило е и становище от М. С. и Р. Б., чрез адв. Г. от 24.11.2023 г., с което се моли производството да се прекрати спрямо тях със съображения, че те са ненадлежни ответници.

Административен съд София – град, като обсъди доводите на оспорващия и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложената административна преписка лекият автомобил на М. С. В., марка Нисан“ с рег. [рег.номер на МПС] на 12.10.2023г. е бил паркиран на [улица]в близост до № 2. На същия ден, в 12:30ч. служители на „ЦГМ“ ЕАД извършили принудително преместване на посоченото МПС по разпореждане на Н. Г. – служител в Столичен инспекторат към СО. От „ЦГМ“ ЕАД е издаден фискален бон на стойност за заплатена сума от 62 лв., от които 60 лв. за принудително преместване и 2 лв. за престой на СП паркинг.

По делото са приети като доказателства, заверени копия на Заповед № СОА22-РД-506/12.09.2022г. на Кмета на столична община; Решение № 73 от 17.12.2015г. на СОС; длъжностни характеристики и допълнителни споразумения на служителите на ЦГМ, извършили принудително преместване; Протокол № 60048 от 12.10.2023г. на екипа на специализиран автомобил № 11, който е извършил принудителното преместване; копие на отчет № 1 от 12.10.2023г. за принудително преместени ППС на специализиран паркинг „Дружна 1“, воден от касиера на смяна, както и документи, издадени във връзка с принудителното преместване на процесния автомобил в т.ч. и снимков материал, придружаващ изготвената докладна записка номер 851 от 12.10.2023г. В докладната записка е посочено, че процесното МПС е паркирано в нарушение на чл. 28, т. 7 от НОДТСО.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената ПАМ, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че същата не страда от пороци водещи до нейната нищожност.

Доколкото липсва изрично посочване в закона кой орган е компетентен да приложи процесната ПАМ, то следва да се приеме, че същият следва да е от кръга на субектите по чл. 168, ал. 1 от ЗДвП и чл. 120 от НОДТСО. Съгласно чл. 168, ал. 1 от ЗДвП длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Съгласно чл. 120 от НОДТСО контролът по спазването на правилата за паркиране, както и дейността по принудително преместване на неправилно паркирани ППС може да се осъществява и от служби за контрол, определени с писмена заповед на кмета на

Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и следващите от Закона за движението по пътищата.

Видно от посочените по-горе разпоредби кмета на СО разполага с правомощието да определи длъжностни лица, които да прилагат ПАМ „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“. Видно от Заповед № СОА22-РД95-506 от 12.09.2022г., издадена от кмета на СО и на основание чл. 7, ал. 3, т. 1 от Правилника за организацията и дейността на Столичен инспекторат, издателят на оспорената в настоящето производство ПАМ – Н. Г. е оправомощен да нарежда принудително преместване на неправилно паркираните МПС в обектите на зелената система на СО.

Нормата на чл. 53 от Наредба на столичен общински съвет за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на столична община /НИОИЗССО/, определя кои са компетентните органи за установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания за нарушения на тази наредба. Санкции за неправилно преминаване и паркиране на МПС в зелени площи се налагат по НОДТСО – чл. 53, ал. 6 от НИПОЗССО. Следователно препращането на чл. 53, ал. 6 от НИПОЗССО към НОДТСО следва да се тълкува, че се прилагат санкциите уредени в Глава 5, Раздел II Санкции при неправилно паркиране, където в чл. 142 е предвидена санкция за движение и паркиране в зелени площи.

Разпоредбите на чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП и на чл. 118 ал. 1 и ал.2 от НОДТСО обаче не дават възможност за прилагането на ПАМ „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“, само поради факта, че същото е паркирано в обектите на зелената система на СО, ако не са изпълнени визираните в хипотезите на тези правни норми предпоставки. Случаите, при които може да се налага процесната принудителна административна мярка са изчерпателно посочени в чл. 171, т. 5 от ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване или е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Разпоредбата на чл. 118 от НОДТСО възпроизвежда текста на чл. 171, т. 5 от ЗДвП, като е добавена още една хипотеза, при която се прилага „принудително преместване“ - в случаите когато е паркирано неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС превозващи хора с увреждания. Принудителните административни мерки са вид административна принуда, като прилагането им е израз на осъществяването на диспозицията на правната норма. Затова, за да бъде законосъобразно прилагането на мярката „принудително преместване“ е необходимо да бъде осъществена някоя от хипотезите на чл. 171, т. 5 от ЗДвП. В случая не е изпълнена нито една от тези предпоставки.

ПАМ са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните

административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи, компетентният орган не може да ги налага произволно; те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там; като издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени. Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. В този аспект е недопустимо прилагането на ПАМ на основание, което не е изрично уредено в закона. Безспорно чл. 44 от НОДТСО предвижда паркирането на пътни превозни средства на територията на Столична община да се извършва само на разрешените, определени и обозначени за това места. Нормата на чл. 28, ал. 1, т. 7 от НОДТСО въвежда забрана за паркиране на МПС върху зелени площи, но не предвижда възможност за прилагане на процесната ПАМ при нарушаване на тази забрана. Следва да се отбележи, че и към момента на прилагане на ПАМ и към настоящия момент в законодателството липсва възможност същата да бъде приложена спрямо МПС паркирано в обектите на зелената система на СО само на това основание.

Очевидно в случая не са налице хипотезите посочени в чл. 171, т. 5, б. „а“ и б. „в“ от ЗДвП, доколкото не се твърди автомобилът да е бил паркиран правилно и да са съществували някакви обстоятелства, наложили преместването му, както и факта, че процесния автомобил, управляван от жалбоподателя е паркиран в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Видно от приетият снимков материал, на мястото на което е паркиран автомобила, както и в близост до това място липсва поставен неподвижен пътен знак, указващ принудително преместване на паркирано МПС.

Административният орган не е доказал при условията на пълно и главно доказване фактическите основания за издаване на процесната ПАМ, като не са ангажирани доказателства дали е налице хипотезата на б. „б“ – доказателства, че мястото, на което е паркирано МПС е обозначено с неподвижен знак предупреждаващ принудителното му преместване, нито дали е създавало опасност или е правило невъзможно преминаването на другите участници в движението. Твърдения в тази насока, както и доказателства не са представени от административния орган.

Съгласно чл. 168, ал. 2 от ЗДвП органите, които извършват принудително преместване на пътни превозни средства, са длъжни да укажат предварително чрез съответните знаци местонахождението на преместеното пътно превозно средство. Не са представени никакви доказателства за изпълнение на това законово задължение. С оглед разпределението на доказателствената тежест в процеса съобразно чл. 170, ал. 1 от АПК ответникът е следвало да докаже горепосочените обстоятелства, което не е сторено.

Предвид всичко изложено, така оспорената в настоящото производство ПАМ се явява незаконосъобразна, като наложена в противоречие с материалния закон и с неговата

цел.

С оглед изхода на спора и при съобразяване с разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на жалбоподателя направените разноски в размер на 600 лв. за адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2 вр. с чл.38, ал.1, т.3, предл. I от ЗА, съгласно Договор за правна защита и процесуално представителство от 19.10.2023 г.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 55-ви състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. С. В. принудителна административна мярка - принудително преместване на пътно превозно средство, представляващо лек автомобил „Нисан“, рег. [рег.номер на МПС] , извършено на 12.10.2023г. в 12.30 часа, на [улица], в [населено място], приложена по разпореждане на Н. П. Г. – служител на Столичен инспекторат към СО от М. С. /шофьор/ и Р. Б. /оператор/ в „Център за градска мобилност“ – ЕАД – [населено място].

ОСЪЖДА Столичен инспекторат към Столична община да заплати адвокат К. К. - АК С., сумата от 300 /триста/ лева, представляваща направени по делото разноски.

ОСЪЖДА ЦГМ да заплати на адвокат К. К. - АК С., сумата от 300 /триста/ лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: